

**THƯ GỎI MỘT ĐÀN ANH
NHÂN ĐỌC BÀI VIẾT CỦA BS
BÙI THẾ HOÀNH ĐĂNG TRÊN
ĐỐI THOẠI SỐ 4**

VŨ ĐỨC GIANG

Thưa anh,

Tôi tốt nghiệp năm 1974. Vừa ra trường chưa kịp hành nghề thì miền Nam sụp đổ. Không được may mắn như anh ra đi vào tháng 4/75, tôi ở lại với Cộng sản 13 năm mới thoát khỏi Việt Nam, và năm 1990 được Canada nhận cho định cư với ghi chú là "new worker". Trình bày với anh về "lý lịch trích ngang" chỉ để khẳng định một điều: Tôi không phải là một trong những trí thức lớn của hội y sĩ, và đang học thi để được trở lại hành nghề, nên chưa sợ mũi gì được như anh, nếu đồng bào tị nạn đến đây đông hơn.

Thưa anh,

Đọc bài "Thử bàn với thái độ của Y sĩ VN tại Hoa Kỳ" của anh đăng trên Đối Thoại 4, tôi rất cảm động. Anh đúng là một trí thức chống Cộng.

Trí thức vì mặc dù bận rộn chuyên môn và đa đoan nghề nghiệp, anh vẫn còn có lòng nghĩ đến đất nước quê hương và can đảm nói lên tiếng nói của riêng mình. Quý lắm. Hơn 2000 y sĩ VN trên thế giới được bao nhiêu người như anh? Hay có người chỉ bon chen theo vật chất, đắm mình trong phù hoa, vui cái vui nhỏ của thể nhi, tự mãn tự cao với cơ nghiệp đồ sộ chất chiu được trong những tháng ngày lưu vong mà quên mất mình là tị nạn?

Chống cộng vì chính anh cũng công nhận: "thái độ cố hữu của hội y sĩ phản ảnh dư luận chung trong cộng đồng và báo giới ..." và "Thái độ này rất đúng. Không ai dám nói lập trường chống cộng của hội là sai

cả" (ĐT4, tr. 49).

Chỉ có điều cách chống cộng của anh khác. Không hề gì. Điều này càng nói lên cái tự do dân chủ của chúng ta ở ngoài này. Và chính ở chỗ đó, chúng ta khác với những người cộng sản.

Và cũng để thể hiện tinh thần dân chủ, tôi xin được nêu ra những điều tôi thắc mắc và không đồng ý với anh.

Anh viết: "Đối với những ai đã về thăm quê hương, đã thấy tận mắt những thiếu thốn cùng cực của người dân trong nước mỗi khi đau ốm ..." (ĐT4, tr. 49)

Tôi hy vọng là anh đã có về, (không phải áo gấm về làng, không phải là ăn chơi trụy lạc), đã thấy tận mắt những cảnh đó và thưa anh, anh có tự hỏi tại ai mà người dân phải khốn khổ khốn nạn như vậy không? Tại tập thể y sĩ trong đó có anh, đã bỏ ra nước ngoài như anh kết án? Tôi không rõ anh không biết hay giả vờ không biết rằng sau 1975, đa số bác sĩ "ngụy" chậm chân chưa đi được đã bị đưa đi cải tạo gần hết. Nếu anh ở lại chưa chắc yên thân "phục vụ" nhân dân đâu. Trừ phi anh đã được móc nối từ trước, hay là một tên nằm vùng. Vì vậy anh kết án "90% y sĩ miền Nam phải đi tìm tự do, tỉ lệ này có thể đóng góp không ít vào con số tử xuất tiểu nhi ở VN cao nhất Đông Nam Á. Tử xuất bệnh người lớn cũng cao không kém ..." (ĐT4, tr. 50). Điều đó đúng, nhưng kẻ gây điều đó thì không phải bản thân của 90% y sĩ. Đích danh thủ phạm là ai chắc anh cũng biết. Có điều anh lịch sự không muốn nói ra thôi.

Anh viết: "Trên thế giới chưa có cuộc đình công nào kéo dài 20 năm mà chưa thấy triển vọng chấm dứt ... Tại miền Nam VN cuộc tổng đình công của toàn ngành y tế đã liên tục kéo dài từ 1975 cho đến nay, những người ra đi không hề nghĩ tới chuyện

ai sẽ thay thế, hay ai sẽ lo săn sóc chữa trị cho những trường hợp khẩn cấp của đồng bào ..." (ĐT4, tr. 51) Ô, thật đáng quý cái lòng nhân đạo cao cả của anh. Nhưng sự ví von của anh không đúng. Bởi vì chẳng có một sự đình công nào cả. ở lại VN, anh có muốn cũng chẳng ai cho anh làm, nếu anh không "đầu hàng giai cấp" không quy thuận cộng sản, không dám ngực tự kiểm điểm, tự kết tội phản quốc hại dân. Tôi tin anh không bao giờ là một tên phản quốc, và vì anh là một trí thức nên không bao giờ anh tự đâm ngực để giả vờ phỉ báng chính mình. Còn chuyện "ai sẽ thay thế hay ai sẽ lo săn sóc chữa trị những trường hợp khẩn cấp của đồng bào" thì xin lỗi anh, anh không có quyền lo đâu. Ban Tổ Chức Trung Ương, Phòng Tổ Chức Tỉnh, bệnh viện lo điều đó. Anh xen vào chắc anh sẽ được cho đi trị bệnh trong ... trại cải tạo.

Anh viết: "Cán bộ, đảng viên cao cấp cũng như gia đình họ khi bị đau yếu, đau thềm đi bác sĩ "lô canh" như bọn dân đen. Họ đã có những danh sư từ Mayo Clinic, Cleveland Clinic, Villejuif hay Val de Grace đến chữa trị cho họ rồi. Khi người dân đen đau yếu, kể cả đa số dân nghèo miền Bắc, không những họ thiếu thầy, thiếu thuốc, họ còn không có từ miếng bông băng cho đến kim chích. Họ thiếu thốn đủ mọi thứ ..." (ĐT., trang 50)

Cám ơn anh đã can đảm công bố tình trạng bi thảm này cho mọi người VN trên thế giới thấy rõ cái độc ác vô luân của những người cộng sản. Đúng như anh viết, dân đen đang khổ lắm, còn bọn chớp bu cộng sản, những tên tư bản đồ thì đang phè phỡn trên cái cùng khốn của dân nghèo. Và anh đề nghị chúng ta gom góp tiền của, vật liệu thuốc men gói vè, mong rằng những giúp đỡ nhân đạo đó tới tay người dân? Anh quên

một điều đảng viên cộng sản gần hai triệu người. Số đảng viên cao cấp có thể được trị bệnh bởi những danh sư ngoại quốc chắc không nhiều. Chừng vài ngàn ở Bộ Chính Trị và các Tỉnh ủy viên. Còn lại hơn một triệu đảng viên trung và sơ cấp. Chính những đảng viên đó sẽ là thành phần ưu tiên hưởng những trợ giúp mà các anh gửi về. Tôi không nói ngoa đâu. Hãy đọc các tiêu chuẩn phục vụ của bệnh viện. Hãy đọc các tiêu chuẩn miễn phí cho các dịch vụ y tế. Ngoài ra còn bọn con buôn giàu nứt đổ vỡ vách nhờ con số của nền “kinh tế cơ chế thị trường”. Cái bọn tư bản hoang dại đó thừa tiền để mua những tiện nghi cao cấp và những dược phẩm đắt giá do lòng nhân đạo của các anh gửi về. Anh nghĩ là anh mang dụng cụ, thuốc men đó về rồi anh đứng kiểm soát sự sử dụng chúng chẳng? Tôi mong là anh không ngây thơ đến như vậy.

Anh kêu gọi: “Nếu y sĩ VN ở Hoa Kỳ không muốn thấy cảnh đồng bào ruột thịt của mình trong nước, mỗi khi đau yếu phải phó thác sinh mệnh vào những BS cộng sản thiếu khả năng thì tôi thiết nghĩ những người y sĩ VN ở đây hãy mạnh dạn lên tiếng ... đòi các phần tử bảo thủ của Hội hãy lắng nghe tiếng nói của nhân đạo ...” Anh không đòi hỏi Cộng sản phải tôn trọng nhân quyền, anh không đòi hỏi Cộng sản phải cải thiện tình trạng y tế, anh không đòi hỏi Cộng sản phải lắng nghe nguyện vọng của nhân dân. Tôi biết không phải anh thiên vị gì người cộng sản đâu, mà chỉ vì anh biết rằng có đòi cộng sản họ cũng chẳng thêm để ý đến, họ còn đang mài mê làm giàu, không phải cho đất nước mà cho chính bản thân, gia đình họ.

Anh viết: “Lạm dụng chiêu bài chống cộng để chối bỏ trách nhiệm cơ bản của người y sĩ, khóa miệng những tiếng nói xây dựng, ép đặt hội

trong vị thế bất động, và gạt bỏ mọi ý kiến mong đưa hội trở về những mục tiêu đúng đắn, phi chính trị ...” (ĐT4, tr. 49). Thưa anh, anh và tôi cũng như những anh em khác đều biết rằng trách nhiệm cơ bản của người y sĩ không phải là ngây thơ, gián tiếp hỗ trợ cho cái xấu cái ác. Ngây thơ vì tưởng rằng công việc trợ giúp của mình hữu hiệu lắm trong khi thực ra chẳng đi đến đâu cả. Còn hỗ trợ cho cái ác, cái xấu là tạo cơ hội cho Cộng sản tuyên truyền và lợi dụng. Còn quan niệm phi Chính trị? Tôi nhớ không lầm thì hồi trước, trong những năm 80, một số các hội đoàn cũng đã tránh né và sử dụng chiêu bài này. Đối với họ, phi chính trị có nghĩa là không chống Cộng. Với anh, tôi không nghĩ anh quan niệm như thế, vì như tôi viết lúc đầu, anh là một trí thức chống cộng mà. Thế thì phi chính trị là gì? Là vô nghĩa, bởi vì làm gì có điều đó. Không chống cộng cũng đã là một thái độ chính trị rồi.

Thưa Anh,

Tôi biết anh sốt ruột. Hai mươi năm qua ở ngoài này chúng ta chưa làm được gì nhiều. Điều đó đúng. Nhất là với giới y sĩ. Không nói đến những con chiên ghê làm rối loạn Cộng đồng, làm ô danh người Việt, một số y sĩ chỉ biết chăm chút lợi ích cá nhân. Vì vậy đối với mọi người có lòng như anh, anh không chịu nổi. Anh không muốn các hội y sĩ:

“bàn luận viển vông, thảo từ quyết nghị này đến nghị quyết khác, mà dành công sức làm những công tác hữu ích, hợp với bản chất và thiên chức của mỗi y sĩ hơn” (ĐT4, tr. 52)

Tôi rất đồng ý với quan niệm của anh. Nhưng anh nghĩ sao về sự kiện 7 nhà trí thức Trung Quốc lên tiếng đòi tự do dân chủ, dù họ biết rằng Cộng sản độc tài đâu để họ yên thân? Người trí thức không có gì

ngoài khả năng nhận định và sự can đảm bày tỏ tiếng nói của lương tâm, chống lại tất cả mọi bất công và áp bức. Có thể sự lên tiếng của họ không đi đến đâu, nhưng dù sao cũng còn hơn hùng hục đi làm, rồi hùng hục ăn ngủ, hay tệ hơn nữa là tiếp tay với Satan.

Ngoài ra anh nghĩ sao về sự lên tiếng của các tổ chức bảo vệ nhân quyền: Congressional Human Rights Foundation, Freedom House, Human Rights Watch, Amnesty International ... Những bản cáo trạng của họ có đánh động một chút nào những lương tâm đang ngủ yên với cái ảo tưởng nhân đạo không anh?

Về công tác anh đưa ra tôi xin phép được lạm bàn. Một cách cụ thể anh đã suy tính là nếu tất cả y sĩ chúng ta đóng góp để trợ giúp y tế cho VN thì anh sẽ thu được bao nhiêu? Giả sử mỗi người gửi 100 dollars hay cho tối đa một cách không tương là 1000 dollars thì với số 2000 y sĩ ở hải ngoại (Tôi xin được nghỉ ngơi số người có thể cho 1000 dollars, ngay cả chính anh) chúng ta thu được 2 triệu dollars.

Số tiền 2 triệu dollars này đâu phải CSVN không thể có được để cải thiện tình trạng kinh tế ở VN đâu. Đâu phải là CS không có tiền để mua Microscope, không có tiền để cấp học bổng cho SV. Bằng chứng là bao nhiêu SV con ông, cháu cha đang du học ở nước ngoài để sau này về giữ cửa cho cha anh dự định gửi về không bằng một phần tiền Cộng sản bỏ ra cho tay sai quấy phá cộng đồng hải ngoại, gây chia rẽ nội bộ chúng ta từ lãnh vực chính trị, đến văn hóa và y tế. Rõ ràng không phải họ không có tiền, chỉ có điều họ sử dụng tiền của họ vào việc khác: chống phá và tiêu diệt ta.

Thưa Anh,

Trợ giúp nhân đạo là một chiêu

bài tốt đẹp, cũng như chiêu bài kháng chiến, giải phóng mà cộng sản sử dụng thuần thục trong quá khứ. Một người trí thức chống cộng sáng suốt như anh chắc không sa vào cái ảo tưởng mà cộng sản đang giăng ra.

Tôi mới sang, đã sống trong địa ngục Cộng sản lâu hơn anh, hy vọng và hiểu biết về Cộng sản nhiều hơn anh một chút. Tôi mới sang, nên chưa có dịp và cũng không mong được “kéo từ những khách sạn sang trọng này tới khách sạn sang trọng khác, giữa những ồn ào của dạ tiệc, dạ vũ lẫn tiếng hô nghị quyết ... (ĐT4, tr. 49) nên tôi không mặc cảm khi đối thoại với anh. Tôi trân trọng những ý kiến của anh, vì nói lên rằng trong y giới chúng ta vẫn còn có những kẻ có lòng, trăn trở, bần khoăn để tìm ra một hướng đi cho tập thể trong ngõ cụt loay hoay mười mấy năm. Tuy nhiên đi vào con đường nào thì đi, chúng ta không có quyền lập lại những sai lầm cũ trong quá khứ mà tiếp tay củng cố chế độ, hỗ trợ cho cái xấu, cái ác tồn tại, hoành hành.

Nói như một đàn anh: Ngoảnh mặt với cái nghèo cái đói của đồng bào là làm cho cái nghèo cái đói tăng lên gấp đôi. Và cũng nói như một đàn anh khác: Ngoảnh mặt trước bất công, đàn áp là làm cho bất công, đàn áp tăng lên gấp bội.

Anh ray rức vì những nghèo, đói của đồng bào. Tôi tin rằng anh cũng đã phân uất đau đớn trước những đàn áp, bất công. Anh đã làm gì để chống lại những đàn áp, bất công đó, thưa anh?

Vũ Đức Giang

* * *

THƯ CỦA BS BÙI THẾ HOÀNH GỎI BS VŨ ĐỨC GIANG

Los Angeles ngày 16 tháng 1,

1995

Thân gửi anh Vũ Đức Giang
Canada

Thưa anh,

Trong khi các bạn đồng nghiệp của tôi trong Hội Y Sĩ còn bận rộn với “Managed Care” hoặc còn miệt mài ưu tư về đất nước và đồng bào ... trên radio và tivi, thì ít ra đã có một người trẻ trong y giới, rảnh rảnh hơn, lên tiếng bày tỏ thái độ về bài báo của tôi trên Đối Thoại số 4.

Xin cảm ơn anh Vũ Đức Giang về lòng sốt sắng đó.

Mười ba năm phải sống dưới chế độ cộng sản, chắc anh đã biết rõ thế nào là đói khổ, thiếu thốn. Đối với anh, chuyện đó nay chỉ còn là dĩ vãng, vì hiện anh đang sống ở Canada, thể xác và tinh thần còn nguyên vẹn, tuy chưa giàu sang nhưng không đến nỗi đói khổ thiếu thốn như hồi anh còn ở Việt Nam.

Được sống trong tự do, no ấm, chúng ta trong y giới, nở lòng nào chỉ chống Cộng suông, mà ngoảnh mặt làm ngơ trước cảnh đói khổ, thiếu thốn của đồng bào trong nước? Nội dung bài báo của tôi thật tình không nêu bất cứ ai mà chỉ nêu lên một thắc mắc chưa được giải đáp, đó là ngoài những đảng viên CS chính gốc, tại sao chúng ta lại phải tàn độc với tất cả 70 triệu đồng bào ruột thịt và bạn đồng đội khi xưa của chúng ta nữa?

Trong thư, anh đã nêu ra hai câu nói rất có ý nghĩa: “Ngoảnh mặt với cái nghèo đói của đồng bào là làm cái nghèo đó tăng lên gấp đôi”, câu này tôi dám chắc y giới Việt Nam ở hải ngoại chưa từng được nghe hoặc chưa muốn nghe bao giờ cả. Còn câu “ngoảnh mặt trước bất công, đàn áp là làm cho bất công, đàn áp tăng lên gấp bội”, thì trái lại, chúng ta ở đây được nghe đã quá nhiều.

Anh không thấy các hội đoàn lớn

nhỏ của chúng ta, từ Hội YSVN/Thế Giới Tự Do cho đến các hội y sĩ địa phương thì đua nhau chống Cộng bằng “Quyết nghị” và “Tuyên ngôn” rờn rã 20 năm qua hay sao?

Quả thật tại hải ngoại, chúng ta không thiếu các hoạt động này.

Chúng ta chống đối và đòi hỏi mà không cần biết đến kết quả ra sao, không cần phải xét lại xem làm như vậy có hiệu quả hay không? Bằng cứ là năm này qua năm khác, chúng ta chỉ biết quay đi vận lại một cái đĩa cổ, với mấy bản nhạc cũ rích nghe đến nhàm tai. Tuy kết quả là con số KHÔNG to lớn, nhưng chúng ta vẫn ù lỳ theo đuổi con đường vô hiệu đó với lý do dễ hiểu là nó an toàn và ít tốn kém. Đòi cho vui và Chống cho sướng miệng mà thôi. Phải chăng đó là những công việc được anh gọi là “sự can đảm bày tỏ tiếng nói của lương tâm”?

Không cần phải là “trí thức” mới thấy ngay cái khác biệt giữa sự chống đối của một Nguyễn Đan Quế và sự chống đối của các chuyên viên chống Cộng trong các Đại Hội Y Sĩ tại đây. Chống đối mà không bị hiểm họa tù đầy, áp bức thì “can đảm” ở chỗ nào?

Bởi vậy nên các hội đoàn của YSVN của chúng ta ở hải ngoại mới vô địch về phương cách chống đối này trong 20 năm qua đấy!

Tuy nhiên, xin anh chớ coi thường và đánh giá thấp những sự chống đối này.

Tuy chúng ta không ngăn cản nổi những cá nhân tiếp tục những công tác nhân đạo của họ cho đồng bào trong nước, nhưng chúng ta đủ sức để ngăn chặn những Cố Gắng Có Tổ Chức của các hội y sĩ.

Nhiều y sĩ đã về nước, giúp đỡ cá nhân, bạn bè, giảng giạy, đem sách báo cho các thư viện, tặng y cụ và máy móc cho các Phòng Mổ, vãn vãn ... Nhưng chưa ai khi trở về, dám

công khai tổ chức quyên góp tiền bạc để làm những công tác quy mô lớn. Hậu quả là đến nay, những kẻ muốn giúp Việt Nam không xây nổi một bệnh xá, đừng nói chi đến một bệnh viện, còn những kẻ muốn chống CS bằng võ lực thì không thành lập nổi, dù chỉ một tiểu đoàn. Đó là sự thật thê thảm của một tập thể tự nhận là có “tiềm năng lớn lao, không những về chuyên môn y tế xã hội mà còn về chính trị kinh tế, có thể hỗ trợ đắc lực cho công cuộc tranh đấu giành lại tự do no ấm cho dân tộc ta!”

Thưa anh Giang,

Không ai ép buộc chúng ta phải làm những công việc to lớn, ngoài khả năng và phương tiện của chúng ta. Hãy đặt ra những mục tiêu khiêm tốn và hãy bắt đầu bằng những công tác thiết thực, tuy nhỏ nhưng trong tầm tay thực hiện.

Quê hương của chúng ta trong 20 năm qua, ngoài những tang thương đổ nát do chiến tranh để lại, đã hơn một lần bị thiên tai bão lụt.

Như những kẻ bàng quan, chúng ta đã thản nhiên coi chuyện cứu trợ nạn nhân trong nước là nhiệm vụ của chính quyền CS và của các hội từ thiện quốc tế. Các hội đoàn YSVN ở hải ngoại không những không trợ giúp, còn lên tiếng bài bác những ai đứng ra kêu gọi giúp đỡ vì họ cho rằng cứu trợ đồng bào trong nước là “tiếp tay cho CS”, lo sợ đồ cứu trợ “không đến tay người dân!” (?)

Nói cho cùng, nghề y sĩ của chúng ta, dù sao đi nữa, vẫn chưa đến nỗi bị xã hội khinh rẻ. Nếu chúng ta thành thực với chính chúng ta, thì dù chúng ta chưa làm được gì cho dân cho nước, dư luận chung, cả trong lẫn ngoài nước, không đến nỗi quá khắt khe với chúng ta đâu. Trái lại, nếu chúng ta cứ để những kẻ đang lãnh đạo các hội YSVN ở đây bám lấy lời thề “HYPOCRITE” của

họ – không phải HIPPOCRATES đâu nhé – tiếp tục viện cứ này, nại lý khác để bào chữa cho một thái độ sai trái, thì sớm muộn gì, tập thể của chúng ta không sao tránh khỏi sự phê phán nghiêm khắc của dư luận, bởi vì không xã hội nào, dù độ lượng đến mấy, cũng không thể chịu đựng được mãi một thói đốn mạt tệ hại như thói đạo đức giả.

Trước khi ngừng bút, xin được nói thêm là tuy khác nhau về quan điểm, tôi vẫn hoan nghênh lá thư của anh. Hy vọng rằng cuộc đối thoại giữa hai chúng ta sẽ được y giới Việt Nam ở hải ngoại lưu ý và từ đó sẽ đi đến cảm thông, chia sẻ, để thúc đẩy nhau làm một điều gì tích cực và tốt đẹp cho quê hương Việt Nam.

Bùi Thế Hoàn

***

THƯ CỦA BS BÙI THẾ HOÀN GỬI CÁC ĐỒNG NGHIỆP

Ngày 20 tháng 4, 1995

Kính gửi các anh chị trong Y
Giới Việt Nam ở hải ngoại,

Thưa các anh chị,

Một tờ báo đã đăng bức thư của anh Vũ Đức Giang, một đồng nghiệp của chúng ta ở Canada, mang tựa đề “Thư gửi một đàn anh, nhân đọc bài viết của BS Bùi Thế Hoàn đăng trên Đối Thoại số 4”.

Trong bức thư này, anh Vũ Đức Giang đã đả kích và bài bác lập luận của tôi trong bài báo nêu trên, bằng những luận điệu chống Cộng quen thuộc, tương tự như loại chúng ta thường thấy trong bản văn các “Quyết Nghị” tại các Đại Hội YSVN ở đây.

Anh Giang và tôi, mỗi người một ý, đã tham luận về thái độ của Y Giới chúng ta quanh vấn đề yểm trợ y tế, xã hội cho đồng bào trong nước.

Gần đến ngày đánh dấu 2 thập niên tha hương, hãy nhìn lại quá khứ và thử hỏi nhau: “Về mặt y tế, xã hội, chúng ta đã làm gì được đáng kể cho quê hương trong 20 năm qua?”

Trong phạm vi cá nhân, đã có một số đồng nghiệp hy sinh đi cứu vớt thuyền nhân trên biển Đông. Mọi người đều hãnh diện về việc làm nhân đạo của những người bạn quả cảm này. Tuy nhiên, ánh hào quang trên đầu họ chưa đủ để chiếu sáng cho cả một tập thể.

Trên phương diện đoàn thể cũng vậy, tuy chúng ta đã thành công trong việc tổ chức những “Health Fair” để đo áp huyết và cholesterol miễn phí cho đồng bào, những công tác linh tinh loại này, chưa nói lên được tiềm năng, cũng như chưa tương xứng với tầm vóc của một tập thể chuyên nghiệp đông đảo như tập thể của chúng ta.

Trước thêm Đại hội Quốc Tế YSVN Tự Do kỳ V tại San Jose, tôi xin được dành quyền trả lời anh Vũ Đức Giang, bằng cách phổ biến đến các anh chị, bức thư trả lời của tôi đính kèm.

Ước mong Đại Hội kỳ này sẽ đúc kết công tác trong tinh thần dân chủ và xây dựng, để từ những quan điểm khác nhau, chọn lựa một thái độ nghiêm túc cho toàn thể Y Giới Việt Nam ở hải ngoại, một thái độ thích hợp cho tập thể những “Người Áo Trắng”, không lấy sáo ngữ chống Cộng suông làm phương trâm hoạt động như trước nữa, mà sẽ dựa trên nghĩa đồng bào, tình yêu thương và niềm tự hào dân tộc tất cả chúng ta hăng ấp ủ và nuôi dưỡng.

Trong niềm hy vọng đó, xin hãy cùng nhau gửi tới Đại Hội lời chào Tích Cực. □

Bùi Thế Hoàn